

Ermita de Sant Tomàs del Prat de Dalt

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Turó del Prat de Dalt
Emplaçament	Per la carretera C-59 en direcció a Sant Feliu de Codines, adossada a la masia del Prat de Dalt
Alçada:	457

Coordenades:

Latitud:	41.67089
Longitud:	2.16107
UTM Est (X):	430165
UTM Nord (Y):	4613576

Classificació

Número de fitxa	08033 - 92
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern
Segle	XVIII
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Es troba en un excel·lent estat de conservació gràcies als seus propietaris
Protecció	Legal
Observacions protecció:	Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Número inventari	Sí (IPA 34619)
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Religiós
Titularitat	Privada
Titular:	Bisbat de Vic

Descripció

Ermita de planta rectangular, adossada a la banda dreta de la façana principal de la casa. Consta de planta baixa amb un cor al primer pis, al qual s'hi accedeix per dos llocs; des de l'exterior, per unes escales situades a un costat de l'era de la casa, que menen fins al terrat, porticat amb arcs de mig punt que s'aguanten damunt de pilars fets amb totxo; i des de l'interior de la casa, per una porteta situada al segon pis. La porteta per la qual s'accedeix al cor es troba just per darrera de la galeria porticada. Aquesta presenta llinda, brancals i marxapeus de pedra. A la dreta de la porta d'accés hi ha el rosetó, envoltat tot ell per un marc de pedra motllurat. El vitrall del rosetó alterna un dibuix geomètric, a base de rectangles i cercles, amb una flor al mig, alternant els colors vermell, verd, groc, vermell, lila, blau, groc amb tonalitat carbassa i blanc. La teulada està construïda a un sol vessant, amb un petit ràfec fet de maons. El portal d'accés consta de dues pilastres adossades a la façana mateixa, amb un arc de mig punt fet de maons i un barri de barrots, realitzat amb ferro forjat acabat per unes puntes de fletxa, que un cop obert permet accedir al cancell de l'ermita, on després de pujar tres esglaons de pedra, i salvar el marxapeus, s'accedeix per una porta a l'interior de l'ermita. El portal d'entrada està compost per una porta de fusta amb remats de ferro en forma de cabotes rodones, de clau i una llinda recta, amb brancals i marxa-peus de pedra motllurat. La llinda porta la data amb l'any 1773, segurament la data en la qual fou traslladat el nou edifici de culte.

La façana exterior està arrebossada fins al primer pis; la part del cor i la façana que dóna al nord-est (només visible la del terrat) estan fetes amb pedra d'esmolat vermella, aplanada i irregular.

La nau és de planta rectangular amb un absis de volta ogival, i una motllura de guix que separa la planta baixa del primer pis, on només hi ha el cor, adossat a la façana principal de l'edifici. Els murs interiors per sobre de la motllura estan arrebossats i pintats de color blanc, i ressaltant els arcs amb color verd. La resta està feta amb pedra irregular, d'esmolat vermella, lligada amb morter de calç, tot i que actualment les juntes han estat arreglades i unides amb ciment. A l'absis hi ha una fornícula clàssica amb la talla original de Sant Tomàs Becket feta de fusta. També hi ha un altar de pedra.

Història

Primitivament, l'ermita de Sant Tomàs del Prat de Dalt, es trobava situada a mig turó del Prat de Dalt, per darrera de la masia que porta el mateix nom. Se sap que l'any 1578, el bisbe va manar que es reparés ja que estava en mal estat de conservació i després fos tancada. De tota manera les visites pastorals segueixen esmentant-la durant els segles XVII i XVIII. L'any 1771 es donà permís per a transferir-la prop de la casa. Així, aquesta nova capella, data de l'any 1775 o 1776, tot i que la data de la llinda correspon a l'any 1773. En aquesta, continuà venerant-s'hi el sant titular de l'antiga ermita: Sant Tomàs Becket, canonitzat l'any 1722.

Bibliografia

ADELL I GISBERT, Joan-Albert. (1986). L'arquitectura romànica. Col·lecció: coneguem Catalunya. Pàgs.75. Els llibres de la frontera, 16. Barcelona.
CORTADELLAS i VALLÈS, A. (1998). Repertori de llegendes històriogràfiques de la Corona d'Aragó. Textos de la cultura Catalana. Curial, edicions catalanes. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Barcelona.

GARCIA, M.R. i BARBANY, C. (1991). La Vila de Caldes de Montbui. Catalunya Romànica. Barcelona. Vol. XVIII. El Vallès Occidental i El Vallès Oriental.

GARCIA i CARRERA, R. (1986). Esglésies i capelles romàniques de Caldes de Montbui. Col·lecció monografies Vallesanes. Ègara. Terrassa.

GENERALITAT DE CATALUNYA. (2008). Inventari del Patrimoni Cultural i Immobile de Catalunya. Caldes de Montbui (Vallès Oriental). Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Direcció General del Patrimoni Cultural. Servei d'Arqueologia i Paleontologia. Barcelona, maig de 2008.

MOREU-REY, E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Editorial Teide. Barcelona.

VALL-MASVIDAL, Ramon. (1983). El romànic del Vallès, pàg. 168. Ed. AUSA. Sabadell.

WHITEHILL, Walter Muir. (1974). L'art romànic a Catalunya, segle XI, pàgs. 48-49. Edicions 62 (primera edició 1941). Barcelona.

